

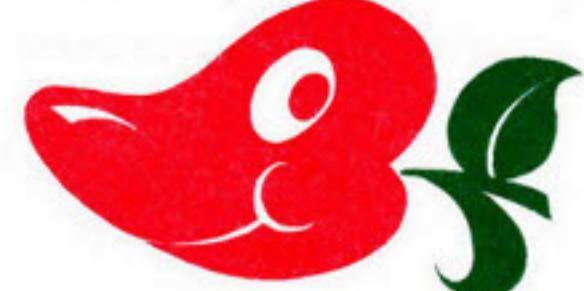

— Навіщо це ти дивана припер?
— А я на бюллетені. Мені лікар постільний режим прописав.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

реклама.

реклама.

— Як ти могла подумати, що я з'їв твоїх семеро козенят! Подивись лише на мою характеристику!

Квіти і... Шостак

Кожна історія, навіть найнеприємніша, мусить початися з географії. Це щоб було видно, що історія не вигадана. А історія справді така, що краще хай би її взагалі не було. Щоб і вигадувати не довелось. Тепер географія.

У с. Бершків Рожнятівського району Івано-Франківської області розміщений великий лісокомбінат «Оsmолода». Тут працює понад чотири тисячі робітників. Добре працюють, добре заробляють, виконують і перевиконують плани, одержують преміальні і прогресивні. І найголовніше — працюють у чудесних умовах. По всій території комбінату квіти, на комбінаті кімнати відпочинку, в кімнатах відпочинку телевізори, у цехах — квіти.

Підприємство «Оsmолода» передове в Івано-Франківській області. Чимало робітників його в минулому році було нагороджено орденами і медалями, а найдостойнішому присвоене звання Героя Соціалістичної Праці. Словом, «Оsmолоду» треба згадувати не у фейлетонах, а в канатах і святкових нарисах.

А от...

Є на «Osmolodі» столярний цех. І в цьому цеху стоять квіти. І в кімнаті відпочинку столярного цеху стоїть телевізор. І столярний цех виконує і перевиконує плани. І коли підійти юридично, то весь столярний цех і його керівництво заслуговують не хули, а похвали.

Цех — так! Він справді заслуговує похвали, а от керівник його, начальник цеху Андрій Дем'янович Шостак...

...Фейлетон це не виробнича характеристика і не звіт про роботу цеху. Фейлетон це спроба заглянути у моральний світ людини, який доручено керувати чотирмастями робітників.

І, між іншим, цей моральний світ не викликає захоплення ні в авторів фейлетону, ні в жодного з тих чотирьохсот робітників, які працюють під керівництвом Андрія Дем'яновича Шостака.

А неприємна історія почалася з листа, якого одержала редакція від робітників столярного цеху «Osmolodи».

Наведемо кілька цитат з листа, а тоді вже, як кажуть по писаному, буде й резюме.

«...Жоден з робітників нашого цеху не може сказати доброго слова про свого начальника. В нашому розумінні начальник це культурна, освічена, розумна, справедлива людина. Але, на жаль, жоден з цих епітетів не підходить для характеристики т. Шостака А. Д.».

Далі: «Наш цех вважається одним з кращих на комбінаті. Ми

зажди виконуємо і перевиконуємо план. А як наш начальник цеху т. Шостак поводиться з тими, хто виконує і перевиконує план! Більш хамське відношення до робітників важко собі уявити. Для Шостака немає ні старих, заслужених ветеранів праці, ні молоді, котру він мусив би виховувати. Мат, мат і ще раз мат — єдина форма взаємин начальника цеху з підлеглими. Коли йому набридає матюкатися, він хамить у іншій формі».

Далі наводиться кілька фактів хамства з боку начальника цеху. Ось один з них:

«Наши дівчата приробили в своїх шафах для верхнього одягу дзеркальця (звісно, дівчата є дівчата). Але це чомусь не сподобалось Шостаку. Він власноручно порозбивав дзеркальця. Це розбивання супроводжувалось таким текстом (чуває він далеко за межами цеху) «Куди ви свої погані піки сунете, мати...» і т. д.

Цей список хамства автори фейлетону могли б продовжити і продовжити. Але не зроблять вони цього не тільки тому, що в журналі забракло місяця, а ще й тому, що не хочеться, щоб люди, яких ображав Шостак, пережили цю неприємність удруге, прочитавши про неї на сторінках журналу.

...Кореспондент «Перця» терміново вилетів в «Osmolodу». Будемо відвертими. Спочатку нам здавалося, що фарби трохи згущені. Що Шостак, може, й не погана людина, що, може, він і не погані керівники, але, може, трохи не врівноважений, трохи нервовий.

Але виявилось, що тут, як сказав поет «и не убavit и не прибавit». Власне «прибавit» можна скільки завгодно, а от «убavit»... «убavit» нічого. Перевірка довела, що Андрій Дем'янович спершу хам, а тоді вже за сумісництвом «нервова людина», що Андрій Дем'янов спершу хам, а тоді вже начальник цеху...

Невже ж отакому Шостакові можна довіряти керівництво людьми? Та навіть тваринницькі ферми в переважній більшості очолюють люди деликатні і витримані.

...«Osmolodo» керує хороша людина. Це директор комбінату Олександр Максимович Кизим. Нещодавно і його було нагороджено орденом. Віримо, що в Олександра Максимовича не можуть одразу до всього дійти руки. Перш за все, звичайно, план і виробничі показники. Але хочеться вірити і в те, що такий керівник, як Олександр Максимович Кизим, не захоче мати у себе начальником цеху людину на зразок Шостака.

Він, звичайно, зрозуміє, що Шостак якось не вписується в «Osmolodу».

Чудові виробничі показники, трудова слава, честь марки, нагороди, премії, квіти і... раптом Шостак. Шостак уже не з тієї опери, повірте нам, Олександре Максимовичу, і тим чотирьом сотням робітників, що працюють в столярному цеху очолюваного вами комбінату.

М. БІЛКУН,
Г. ЛОЗОВА.

I ЧОГО? — питається

Сиджу і думаю. Які є люди погані. Добра на шеляг ламаний не зробить, а накапостити норовить. Ось хоч би таке: «Шановна редакція! На Ровенському м'ясокомбінаті п'ють всі безпросипно. Навіть директор В. І. Винокуров і його заступник Б. С. Войцеховський, голова місцевому В. Г. Сидоров і головбух комбінату А. Я. Биков...» і т. д., і т. п. А в кінці отії писулі закарлюка. Мовляв, такий-то і такий цю цидулу писав. Писав, бо не можу миритися з отим чортзачим.

Бачите. Не може миритися. А чому? Хороша людина і з чортом примириться, а погана — з ангелом не злагодить. Директора такого комбінату брудом обливає, рідне начальство своє паплюжить. А за що? — питаеться. І ще додає у приписці: «Коли не надрукуєте листа, то далі буду писати».

Щоб людина не писала далі, доведеться таки її розтумачити, що і до чого.

Ну, процвітають на Ровенському м'ясокомбінаті випивки. А чому б ім і не процвітати? Хіба людям у наш час ні за що випити? Та й закуска на комбінаті, хвала всевишньому, не камінці і не цвяхи, а ковбаска, шиночка. Так і просяться під часочку. І людина хиляє. При чому тут директор, при чому його заступник, бухгалтер головний, голова місцевому при чому? Хіба хотіть їх бачив п'яними? Хіба вони коли-небудь у витверезник потрапляли?

Подумаш, судили завідуючого комбінатівською їdal'neю С. В. Івашка за розтрату, а той пальцем тицькав на сотні порожніх пляшок, на директора, на його заступника, головного бухгалтера, на голову місцевому: «Хіба я сам все це випив? А де ви були? Ви ж ходили цілыми юрбами, виж недвозначно підморгували, став мовляв, а тепер підморгуватись мені самому доводиться».

Слова ці хотіть ловити вухами, ці пляшки хотіть підрахувати і капає. А те, що на комбінаті виник новий обряд — відзначати в робочий час іменини, ніхто не бачить. Те, що з забійного цеху, пропустімо, лінне чаравна мелодія «Гей, гуляя я, гуляя я», ніхто не чує. І ніхто цієї самодіяльності оцінити не може. А воно і час робочий пливє, і день ангела одноразово відбуваєш. Без відриву від виробництва і казенної закусі, так би мовити.

Запримітило лихе око і те, що головний енергетик комбінату В. Кубович, інженер по контролю-вимірювальних приладах О. Богданов і бригадир А. Тимчишин у машинному відділенні під час роботи банкет влаштували. Запримітило, трясця його матері! І вже язык гала-бала: «Куди директор дивиться, голова місцевому, секретар партбюро?»

А куди ім дивитися? Звісно, вперед дивляться. Чого ім по кутках шастати? Може, ще треба було заглядати до отії самогонниці О. А. Киц, що поруч з комбінатом сивуху курила? Може, ще треба було красти м'ясо і вимінювати ту сивуху, як їхній робітник М. В. Рибачук і їже з ними? Ну, за це вже вибачайте...

Ох, і люди ж є на білому світі. Завидуючі, лихослівні. Сам не гам і другому не дам. П'є собі хотіть, хай п'є. Що, з твоєї кишени тягне, твоє добро пропиває? То чого ж тицькати пальцем. Чого капати?

О. ОЗЕРЕНКО.

ТАЄМНИЧИЙ ОСТРІВ

На території Немирівського району Вінницької області виявлено остров, неприступний ні для автомобільного, ні для гужового транспорту. При детальному вивченні цього острова (частина суши, оточена з усіх боків водою), з'ясувалося, що він є власністю управління Південно-Західної залізниці і зареєстрований там під назвою «Станція Немирів».

Питання про те, яким чином самі працівники станції добираються до своїх робочих місць, залишається таємницею для всіх, навіть для керівників Південно-Західної залізниці.

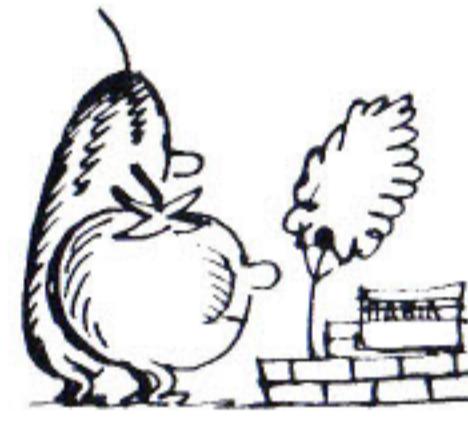

ВСЯКОМУ ОВОЧУ — СВІЙ ЧАС

СМІЛА Черкаської області. (Кор. ТАП). Тут, на міському ринку, незабаром урочисто відзначатимуть важливу подію — шосту річницю будівництва овочевого павільйону.

З дозвіддю на тему: «Всякому овочу — свій час» виступить начальник Смілянської ремонтно-будівельної дільниці Віктор Іванович Мікитенко.

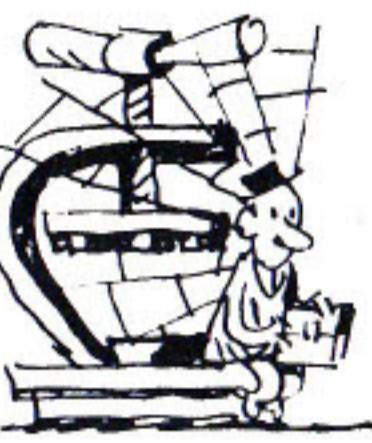
Оскільки павільйон ще не готовий, свято відбудеться безпосередньо між рундуками.

РЕКОРД АВТОЛЮБІТЕЛЯ

Наш кримський кореспондент передає із Сімферополя. Незвичайна подія трапилася в місті.

Одному автолюбителю вдалося доїхати майже до половини вулиці Директорської. Досі

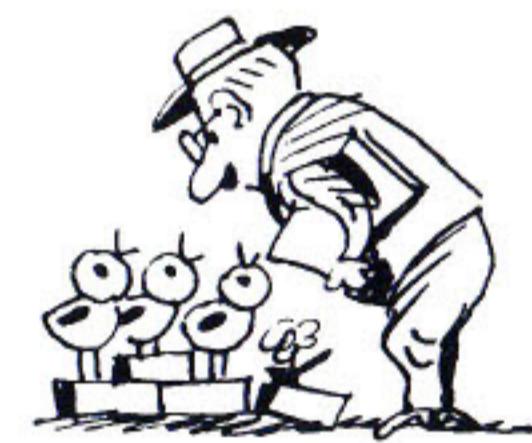

І КУРЧАТА ДИВУЮТЬСЯ

Висиділи курчат на будівництві нової швейної фабрики начальник Слов'янського БУ «Промбуд» Володимир Миколайович Герасько та головний інженер цього ж управління Давид Якович Керзер.

Курчата, вилупившись, швидко пішли в ріст, а будівництво фабрики, на якому ось уже другий рік длубаються промбудівці, ще і нині не піднялося вище «нульового циклу».

У курчат це чомусь викликає не тільки сміх, але й превелике здивування.

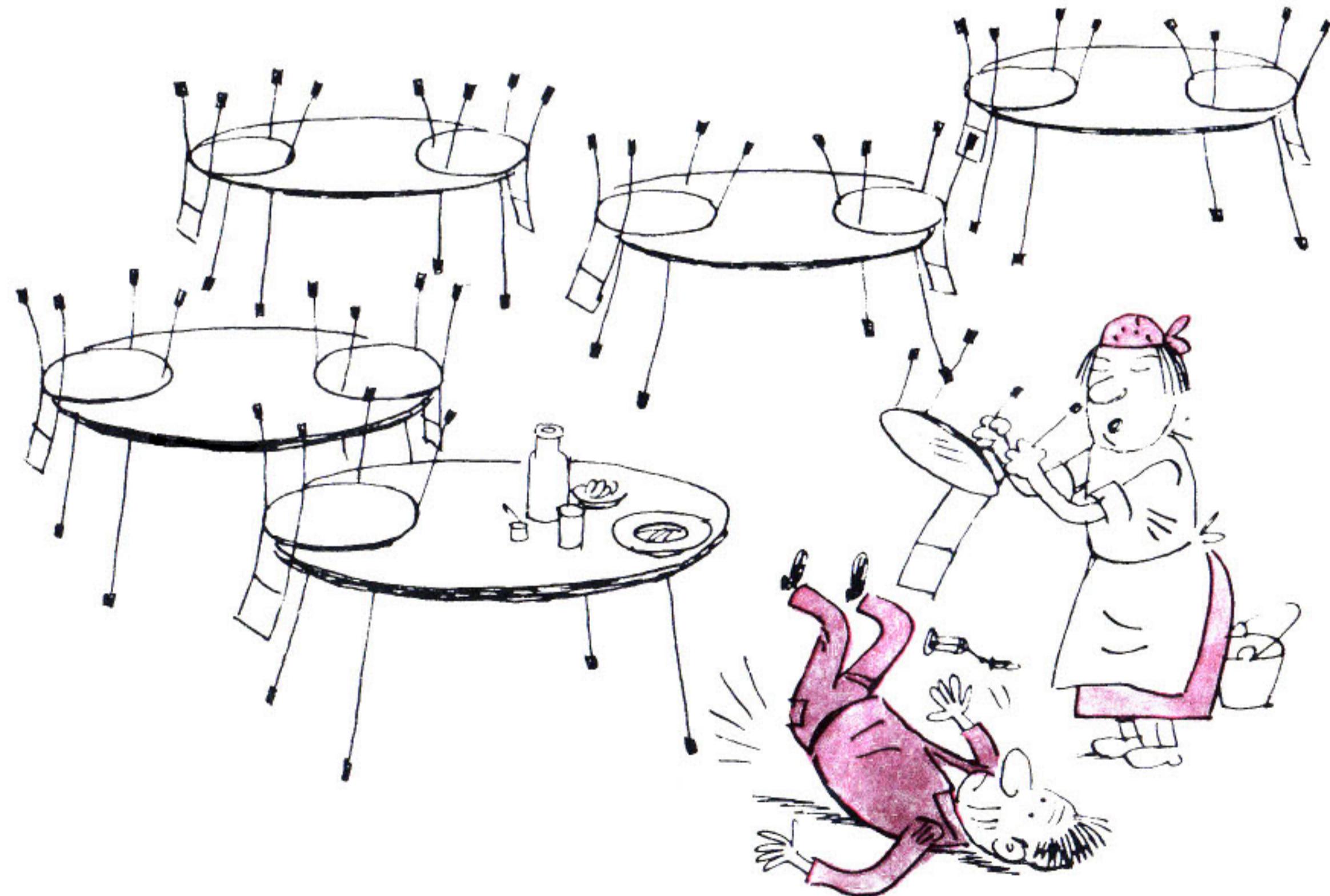

жодній машині не щастило подолати і десятої частини цієї вулиці: вибійни, нагорби і ями негайно зупиняють навіть всюдиходи. На адресу водія-аматора надійшло багато поздоровлень.

Ігнорували цю подію лише працівники комунгоспу. Вони чомусь не вважають досягненням автолюбителя рекордом.

Певно, ніколи не бували на вулиці Директорській.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Пробачте, їdal'ня зачиняється на обід.

ВСІМ! ВСІМ! ВСІМ!

ТАП уповноважений повідомити всіх, кому потрібен болтови-садочний прес, що той прес лежить на складі заводу ім. Фрунзе в селищі Кабанського району Луганської області. З 1958 р. по 1963 р. прес був під особистою опікою тодішнього директора заводу т. Осипенка. З 1963 року — він перебуває під особистою опікою нового директора заводу т. Чушкарова.

Е підстави гадати, що коли прес дочекається третього директора, то годиметься хіба що на болти.

Семен Варяйця

(ГУМОРЕСКА)

Дід Карпо про свого сусіду розповів таке:

— Цей Варяйця — хитрий, як лис. Голова в нього, як дві німецькі. Однолітки ми з ним, міколаївської війни одного року призову. Правда, воював він не довго: поранили його австріяки і в полон взяли. Повернувшись додому аж після громадянської. Пришов чистий, вибритий, вуса закручені, шпичками, аж до очей — викапаний Вільгельм.

Оженився. Дав йому комнезам дві десятини землі, бо Семенів батько увесь вік ціпом та косою на хліб заробляв, і взявся Семен господарювати. Приволік він з панського двору, розбиту молотарку, поладнав її, а на осінь — еге! Дивись на Семена! Уже багатенькі дядьки сперечаються, хто за ким найматиме Семена хліб молотити. На зиму олійницю зробив — у чергу стояли сани біля двору — олію бити. А там, дивись, із-Семенового вікна грамофонна труба вистромилася — на всю вулицю грає, навіть піаніно роздобув. Грati, правда, не досягнув, тринкети — тринкав. Казав: це музичні варяйці. Оце — сума варяйця. I потрінкає. А оце — весела варяйця. I потрінкає знову. А в тих варяйцях ні сумного, ні веселого, бо ні на вальса, ні на краков'яка, ні на чорта лисого вони не схожі.

Як прозвали — Семен Варяйця, так відтоді і дітей, і онуків — увесь рід Варяйцями прозвивають. Що то не за своє діло братись! Проміняв він те піаніно на племінного бугая. З далеких сіл приводили корів на прийом, щоб до нової породи прилучитись. Бугаєві розвага, а Семенові гроши. Засібно жив. У тридцяті році розкуркулений Катюха в сільраді кричав:

— Чого ви на мої двадцять десятин баньки вилупили? У Семена в хаті, як у пана, а в мене тільки ікони та скрині. Я до ліжка дотулившись боюсь, а Семен щоночі качається на ліжку з білими балабухами... Чого ж ви його не куркулите?

А до Семена які претензії? Землі в нього дві десятини, інвалід, ні наймита, ні наймички, машини і бугая в колгосп віддав. А привезли «Фордзон» — хто на нього сів? Семен сів. Першим ударником став.

Одна за ним примітка була: ні на колгоспних, ні на районних нарадах зроду не виступав. Премію дадуть — подякує, а виступати не буде. I не розбереш, чи то він ударник і активіст, чи сучий син. Мовчить і годі.

У війну, за окупації, став наш Семен до німоти хилитись: знову вуса шпичками, по-німецькому, як по-нашому, чеше, самогон постачає їм.

І скажи на милість: що за людина? До всього кебету має: сам же ніколи чарки в руки не взяв, хіба що байкал пива вип'є, і то в саму спеку, а тут став найкращу продукцію виробувати. Його продукцію називали тоді — конь-

А вона таки справді не знала. Либо нь, покійний піп замурував, так коли ж той піп на світі жив?

Дав Гундерт попаді на прощання ще три гуми для байдарості й виправки і до майстрів.

— Ведіть, показуйте, кому десяту монету дали. Приводять до Семена. А Семен до Гундера гир-гир, цвєнь-цвєнь, «Семжене» — на стіл, грибочки, огірочки, се-те...

Відтак став заходити Гундерт до Семена, а напослідок за перекладача взяв, коли його перекладачка з якимсь майором повіялась. I пробув Семен за перекладача мало не рік. Потім хворим прикинувся і відішов. А може, й справді захворів. Хитрий, не розкусиш.

Тепер ось у нашім млині за старшого мельника править.

Як минулась йому служба в німців? Минулась! Цей господа-бога обкрутить і з сатаною обвінчає. Хто ж знат, що Семенові таке зобов'язання дали підпільники — завести гешефт з німцями і самогон робити: в таку хату всім дорога відкрита. От і завів він гешефт. А перекладати — перекладав, кому як, залежно від умов і від публіки. Декому так переклав, що люди й досі регочуться. Отож попадає довго гнів у серці носила на мулярів своїх. Приходить вона якось до Гундера й каже: — Так і так, Полько порушив суворий німецький наказ: заколов кабана і не віддав його фатерлянді, а в бодню склав.

А Семен і перекладає: — Ця жінка ненароком викинула на смітник газету з портретом фюрера, і ту газету з'їла свиня. Вона хоче спокутувати свою вину і заколоти ту свиню на користь фатерлянді, та не знає, коли це зробити: чи колоти її зараз разом з фюрером, чи почекати, поки фюрер через задній прохід вілізе.

Як ухопив Гундерт гуму, як заходився коло попаді, аж гума цмокає. Попадя вже боками робить, а Семен вуса закручує.

Або ще було: саме в той час, як німota жалобу носила після Сталінграда, приходить Мицик Ясько, злодюга, і доповідає, що зустрів у лісі колишнього слідчого. Бачить Семен — тут уже справа серйозна, тут кров'ю людською пахне; повів він оком довкола, чи немає кого, хто б його на слові піймати міг, і перекладає: — Цей чоловік питає, коли буде парад німецьких військ у Москві.

Ці слова німцеві — як сіль на рану. Позеленів Гундерт зі зlostі і Мицика не гумою, а чобітми бив.

Як узнали такі подробиці? А в Гундера пісарчуком був хлопчина, також зв'язаний з підпільниками. Нікому, навіть Семенові, не подав виду, що по-німецькі розуміє, а все до слова торопав. Він і розповів потім на зборах і про Семена, і про донощиків.

Якщо розібраться, то цей Семен — голова. Тільки з варяйцями осоромився.

Арсен ТКАЧУК.

як «Семжене». Добру продукцію виробував. З німцями геть подружився. А було їх у нас немало. Село наше — бач яке: тут тобі шосе з Одеси на Мінськ з Київським перетинається, поруч залізничний вузол — від нього дороги по всій Україні розбіглись — не село, а ціла стратегія. Тож і слідкували німci за цими дорогами бездрімотно. I підпільники теж. Поблизу аварії не було, а коли десь кілометрів за п'ятдесят летіли під укіс німецькі ешелони чи загін карателів наражався на перехресний вогонь партизанів, то будьте певні: до цього хтось з наших місцевих руку приклад. Bo працювали люди і на коліях, і на станції, і на шосе. Усе бачили. А Семен у німецькі лакузи пошився. Тільки з Гундертом, який у нас німецьку владу вершив, довго не мав контакту. Але випадок їх звів. Познайомились вони через майстрів.

Є в нашім селі такі два майстри: Хома — цей кривий, і Полько — цей глухий. Вони і хати пошивати, і підлогу стелити, і мурувати — хоч що, то ніц не тямлять, але беруться за все. Аби хто найняв і аби наперед задаток. Цей задаток вони відразу — скляному богові і аж тоді стають до роботи. Робота їхня така: метр — не мірка, а сантиметр — не дірка. Ставить вони, значиться, до роботи, тулять, мармузять, а воно не туляться, сваряється між собою, сваряється, аж поки господар не вижене їх з двору. Тоді шукають роботу в іншому місці, як не в своєму, то в іншому селі, аби з задатком.

Так ото під час окупації згодила їх вдовствуюча попадя піч перемурувати. Як покінчили вони з задатком, стали ламати стару піч і знаходять там замурованих десять золотих міколаївських п'ятірок. Попаді ні слова — і до Семена. За одну п'ятірку набрали того «коньянку» і зачмеліли — отак! A тоді стали ділити золото. А як його поділиш, коли дев'ять п'ятірок на двох не діляться? Не поділили. Полько лається: йому, бач, з дев'яти — чотири досталось — і тягне Хому на суд праведний до самого Гундerta. Придибуляли.

— Добрідень, товаришу пане, гутен таг, слава Богу, — і через перекладачку свою су-перечку викладають. Ех, як отай Гундерт розшлепав, за що в них змагання іде, ех, як ухопить гуму — і обом, і обом!

Відшмагав, відібраав золото і питає, де взяли.

— Там і там, у попаді, значиться.

— Давай сюди попадю! — Приводять попадю.

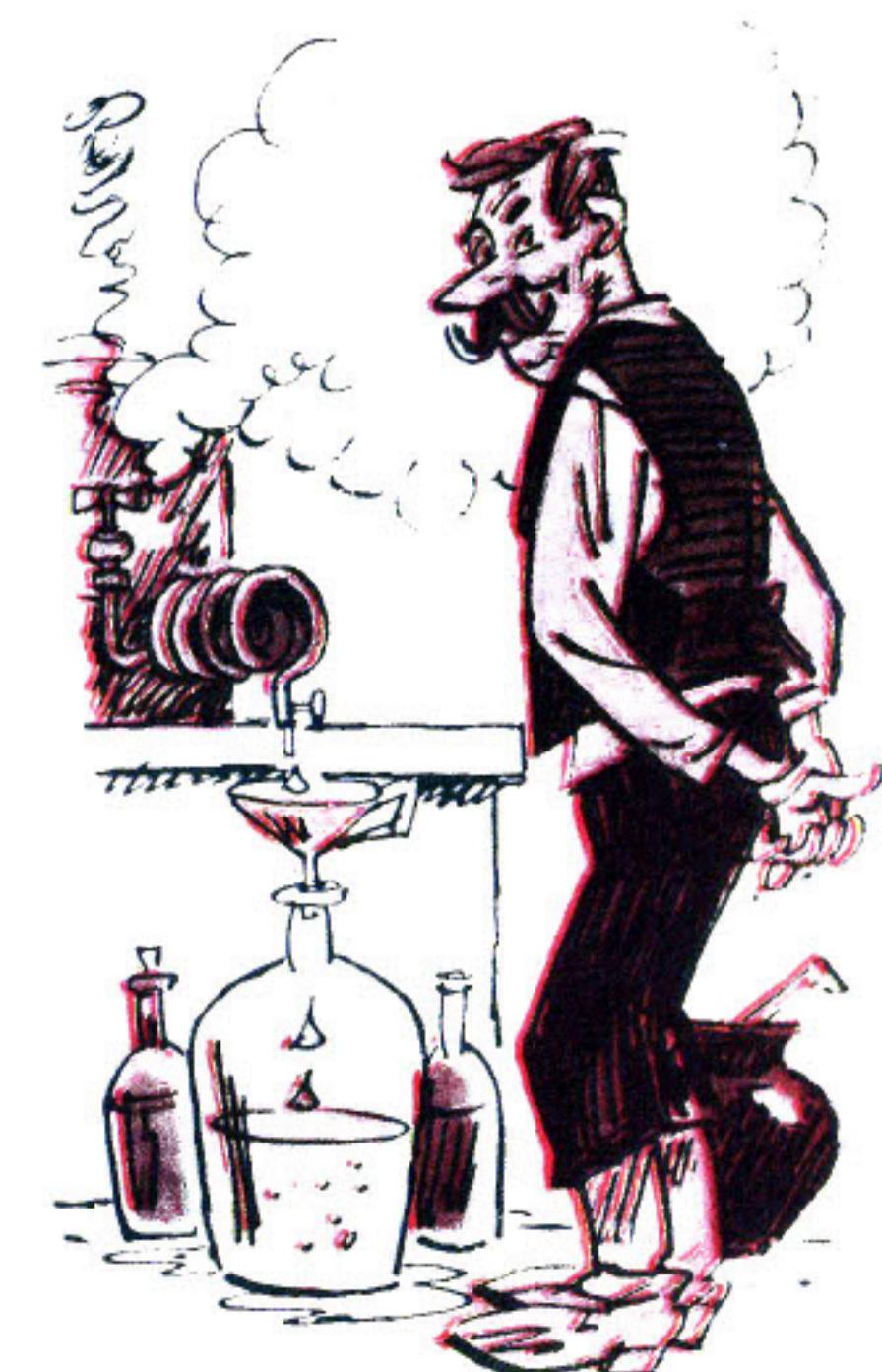
— Де решта золота?

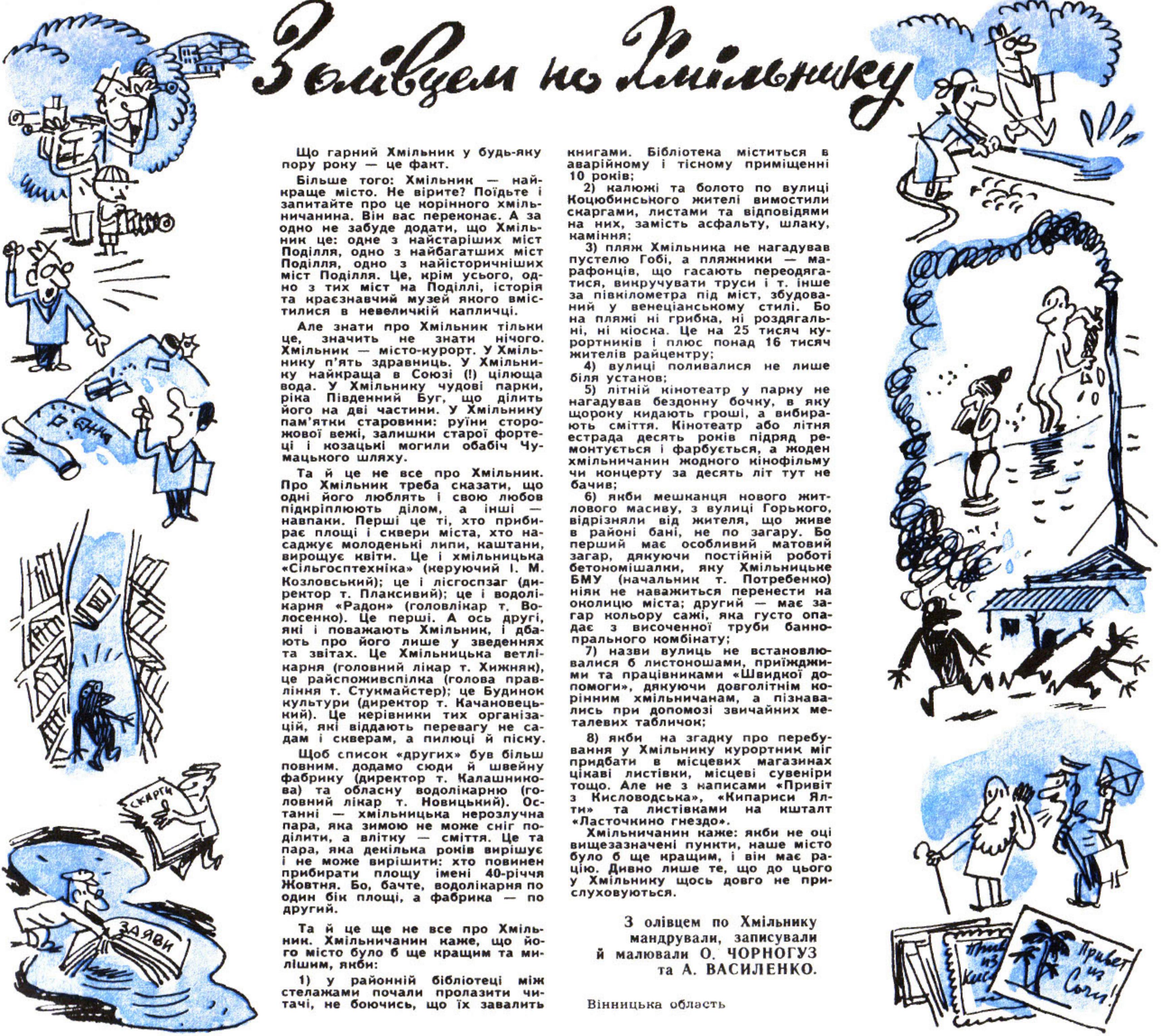
— Знати не знаю.

Гундерт за гуму і давай з попаді порох витріпувати.

— Де золото?

— Знати не знаю.

Що гарний Хмільник у будь-яку пору року — це факт.

Більше того: Хмільник — найкраще місто. Не вірите? Пойдьте і запитайте про це корінного хмільничанина. Він вас переконає. А за одне не забуде додати, що Хмільник це: одне з найстаріших міст Поділля, одно з найбагатших міст Поділля, одно з найісторичніших міст Поділля. Це, крім усього, одне з тих міст на Поділлі, історія та краєзнавчий музей якого вмістилися в невеличкій капличці.

Але знати про Хмільник тільки це, значить не знати нічого. Хмільник — місто-курорт. У Хмільнику п'ять здравниць. У Хмільнику найкраща в Союзі (!) цілюща вода. У Хмільнику чудові парки, ріка Південний Буг, що ділить його на дві частини. У Хмільнику пам'ятки старовини: руїни сторожової вежі, залишки старої фортеці і козацькі могили обабіч Чумачького шляху.

Та й це не все про Хмільник. Про Хмільник треба сказати, що одні його люблять і свою любов підкріплюють ділом, а інші — навпаки. Перші це ті, хто прибирає площі і сквери міста, хто насаджує молоденькі липи, каштани, вирощує квіти. Це і хмільницька «Сільгосптехніка» (керуючий І. М. Козловський); це і лісгоспзаг (директор т. Плаксивий); це і водолікарня «Радон» (головлікар т. Волосенко). Це перші. А ось другі, які і поважають Хмільник, і дбавають про його лише у зведеннях та звітах. Це Хмільницька ветлікарня (главний лікар т. Хижняк), це райспоживспілка (голова правління т. Стукмайстер); це Будинок культури (директор т. Качановецький). Це керівники тих організацій, які віддають перевагу не садам і скверам, а пілюці й піску.

Щоб список «других» був більш повним, додамо є юди й швейну фабрику (директор т. Калашникова) та обласну водолікарню (главний лікар т. Новицький). Останні — хмільницька нерозлучна пара, яка зимию не може сніг поділити, а влітку — сміття. Це та пара, яка декілька років вирішує і не може вирішити: хто повинен прибирати площу імені 40-річчя Жовтня. Бо, бачте, водолікарня по один бік площи, а фабрика — по другий.

Та й це ще не все про Хмільник. Хмільничанин каже, що його місто було б ще кращим та милішим, якби:

1) у районній бібліотеці між стелажами почали пролазити читачі, не боючись, що їх завалить

книгами. Бібліотека міститься в аварійному і тісному приміщенні 10 років;

2) калюжі та болото по вулиці Коцюбинського жителі вимостили скаргами, листами та відповідями на них, замість асфальту, шланку, каміння;

3) пляж Хмільника не нагадував пустелю Гобі, а пляжники — марафонців, що гасають переодягатися, винрочувати труси і т. інше за півкілометр під міст, збудований у венеціанському стилі. Бо на пляжі ні грибка, ні роздягальні, ні кіоска. Це на 25 тисяч курортників і плюс понад 16 тисяч жителів районту;

4) вулиці поливалися не лише біля установ;

5) літній кінотеатр у парку не нагадував бездонну бочку, в яку щорону кидають гроши, а вибирають сміття. Кінотеатр або літня естрада десять років підряд ремонтується і фарбується, а жоден хмільничанин жодного кінофільму чи концерту за десять літ тут не бачив;

6) якби мешканця нового житлового масиву, з вулиці Горького, відрізняли від жителя, що живе в районі бані, не по загару. Бо перший має особливий матовий загар, дякуючи постійній роботі бетономішалки, яку Хмільницьке БМУ (начальник т. Потребенко) ніянк не наважиться перенести на околицю міста; другий — має загар кольору сажі, яка густо опадає з височеної труби баннопрального комбінату;

7) назви вулиць не встановлювалися б листоношами, приїжджаючи та працівниками «Швидкої допомоги», дякуючи довголітнім корінним хмільничанам, а пізнавались при допомозі звичайних металевих табличок;

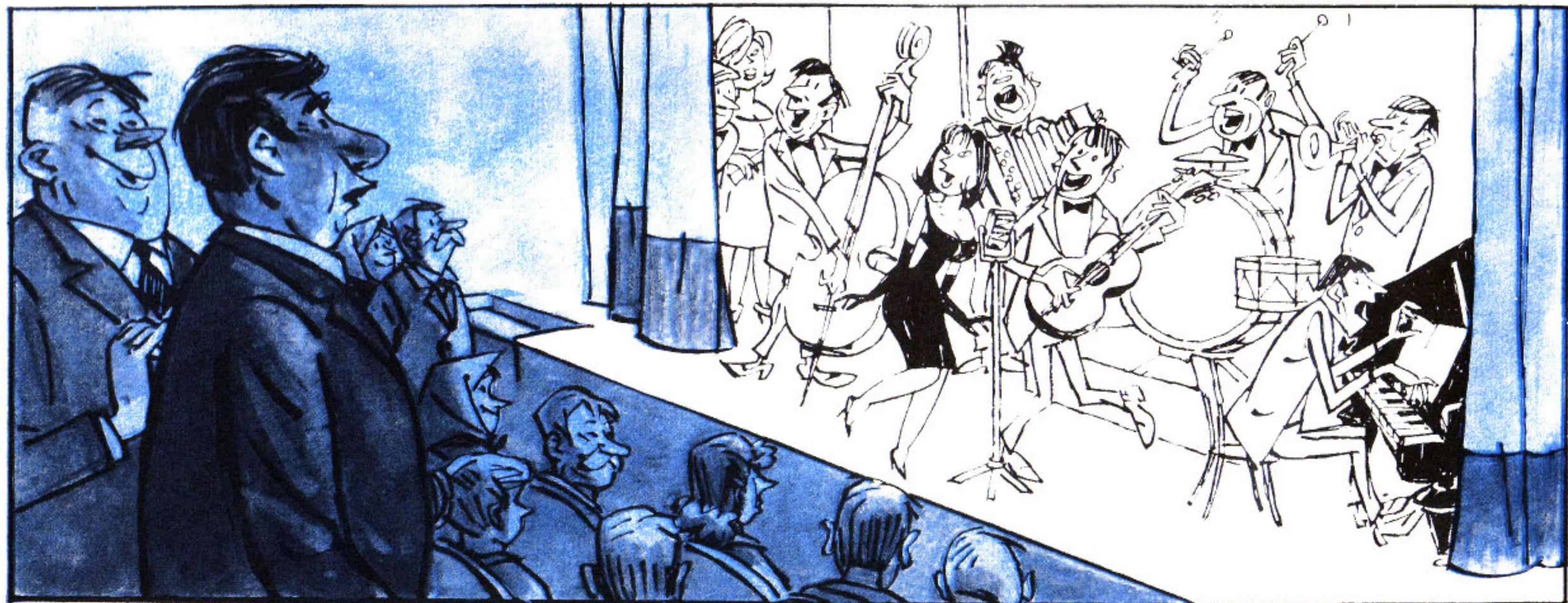
8) якби на згадку про перебування у Хмільнику курортник міг придбати в місцевих магазинах цікаві листівки, місцеві сувеніри тощо. Але не з написами «Привіт з Кисловодська», «Кипариси Ялти» та листівками на ішталт «Ласточкино гнездо».

Хмільничанин каже: якби не оцівіщезазначені пункти, наше місто було б ще кращим, і він має рацію. Дивно лише те, що до цього у Хмільнику щось довго не прислуховуються.

З олівцем по Хмільнику мандрували, записували
й малювали О. ЧОРНОГУЗ
та А. ВАСИЛЕНКО.

Вінницька область

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну, як вам подобається наш самодіяльний колгоспний джаз? Із самого Києва привезли.

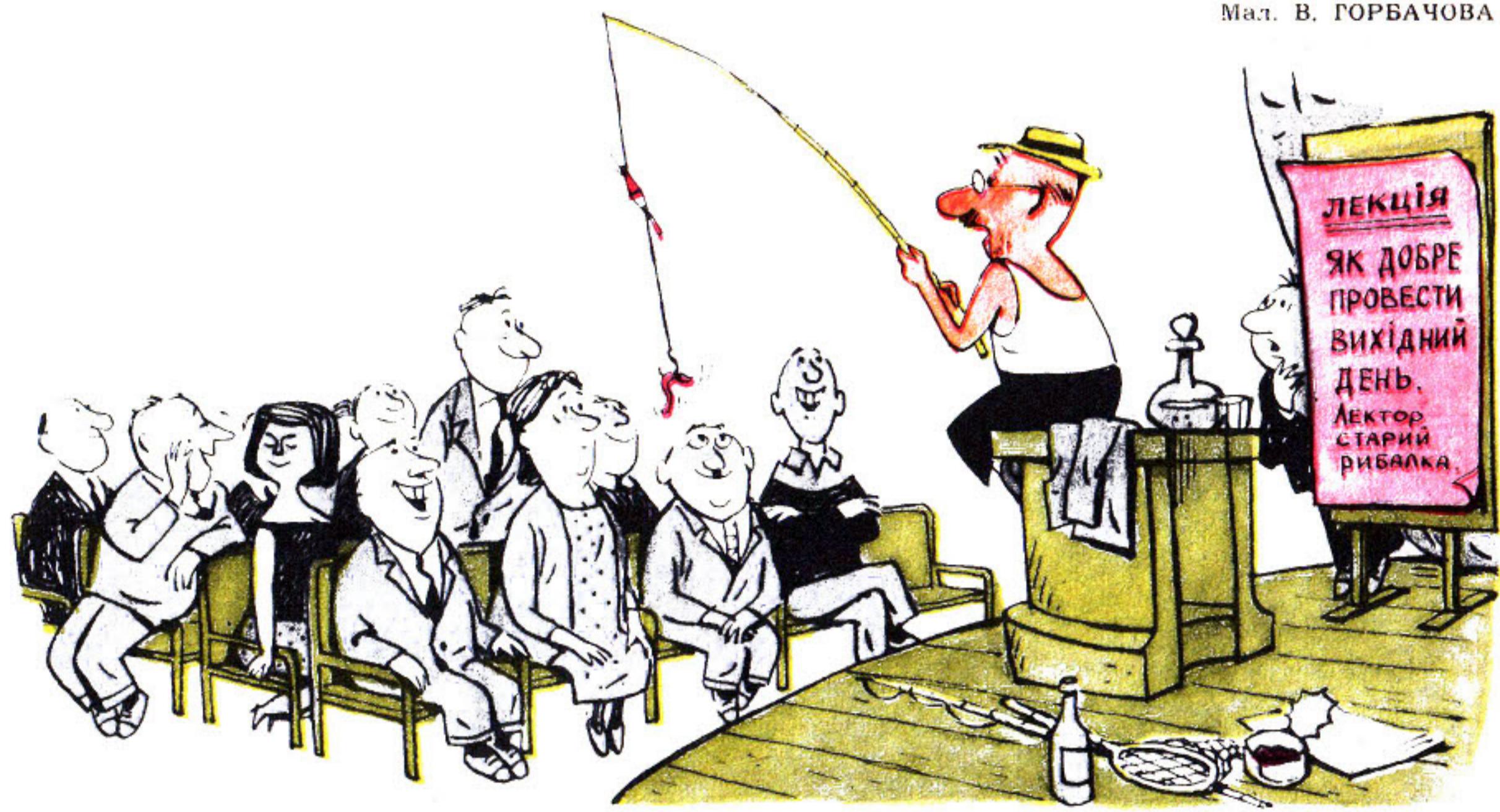
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Короткою пам'яттю і довгим язиком прославив себе Науменко М. С., бригадир колгоспу «Перемога» Бахмачського району Чернігівської області. Щось пообіцяє — тут же й забуде. А вже з людьми говорив, то тільки довжелезними триповерховими речениями. Лаявся бригадир так, що в колгоспниках вуха в'янули.

Написали вони про це до Перця.

Як повідомив редакцію секретар Бахмачського райкому КП України І. Свириденко, при перевірці факти підтвердились. За грубе ставлення до колгоспників Науменка М. С. з посади бригадира знято.

Дійде тепер і до грубіяна, що «язик мій — ворог мій».

— Ось так сидиш і весь день відпочиваєш.

Сусіди Яків Петрович Закоморний та Петро Якович Мантинуза з превеликим задоволенням співіснують в одній комунальній квартирі. Що б там не говорили на користь ізольованих квартир, а Закоморний з Мантинузою руками й ногами за комунальну. Бо вони за мирне співіснуння, незважаючи на те, що цієї політики не підтримують інші жінки.

Обидва сусіди статечні, обидва люблять київське «Динамо» і «столичну», обидва цікавіші за жінок.

Може б, давно розмінялись на окремі квартири, так дружба їх єднала і в'язала впідож і впоперек міцною ниточкою. Дружба і «столична». І не так «столична», як транзистор «Spidola». Любліть вони включати на короткі хвилі і слухати «що кажуть там»...

От і сьогодні прилипли до транзистора і слухають, «що кажуть там»...

А «там» говорять:

«Нова обстановка створює сприятливі умови для пошуку шляхів до створення такої системи колективної безпеки в Європі, в якій безпека для кожного була б одночасно безпекою для всіх».

— От, будь ласка, ні погроз тобі, ні вимог якихось. Спокійно, тверезо, розумно, — киває на приймач Закоморний.— А чому ми так не говоримо?

Мантинуза мовчазно погоджується з сусідом. А на обличчі його знак запитання — «Чому?» Він нашорошув вуха. Прислухається. А з транзистора:

«Найбільш реалістично у цій новій обстановці складаються радянсько-французькі відносини».

— Що значить правдива інформація,— зітхав Закоморний.— Не те, що в нас.

— Не кажіть, Петре Яковичу,— театрально зітхав Мантинуза.— Чому б нам отак спокійно, розважливо не говорити з народом.

— Е-е, як рак свисне — тоді...

Поки вони перекидаються репліками про те, що «далеко күцому до зайця», з транзистора линуть слова, які не можуть не схвилювати сердце Закоморного і Мантинузи:

«...вчителя зустрічає немало труднощів: поки що немає хороших стабільних підручників з ряду предметів, методичних розробок».

— Чуете, ВОНИ підмітили наші хиби. А ми боїмося сказати про це чесно й відверто, — драматично вигукав Закоморний.

— Не кажіть, Якове Петровичу. Я давно вже казав: про наші недоліки ми змушені слухати з «Голосу Америки». Чому? Я вас питаю!?

— І з «Бі-бі-сі»,— додав Закоморний.

— Чи з такої нечистоплотної радіостанції як «Свобода»,— гірко-гірко зітхнув Мантинуза і притулив пальця до губ.— Т-с-с...

«Професія педагога — важка і складна. Вона вимагає від людини великих духовних сил, витримки, знань. Ось чому вчителям повинні бути створені найкращі умови для роботи й побуту».

С/СВО

ГУМОРЕСКА

— Чули? — кивнув кудлатою головою Мантинуза.— Але чому, чому?

— Що чому? — не второпав Яків Петрович.

— Чому про нашого вчителя мусить піклуватися отої «Голос...», а не ми самі.

— Не кажіть, Петре Яковичу... Нікому в нас немає діла до бідного вчителя. Немає...

— А знаєте, в чому причина наших бід? — оглядаючись на двері, шепоче Яків Петрович.

Мантинуза нахиляється до самого вуха дорогого свого сусіда.

— Критики недоліків своїх боїмся.

— Точно. У нас все о'кей, все в ажурі. Спасибі ВОНИ очі нам відкривають, передають правдиву інформацію про нас,— киває співрозмовник на транзистора.

«По винограду, по меду, як виявилось, у колгоспі завдання зірвано...»

— Дивись, які подробці знають.

— Там, брат, все знають. Це ми, сліпі кроти, нічого не бачимо, нічого нечуємо.

— Otto, Петре Яковичу, як захочете почути правдиве слово, заходьте, і ота штука вам скаже.

А та «штука» говорила далі:

«Наприкінці серпня, наприклад, випічку житнього хліба збільшили настільки, що його нікуди було подіти. А коли вийшла житня муха, стали з пшеничної «гнати план». У два-три рази перевишили потребу. Створився великий запас печеної хліба та булок. Вони лежали в експедиторській доті, доки й не зацвіли. Така ж картина спостерігається в кінці кожного місяця».

Закоморний з Мантинузою були приголомшені.

— Чули?

— А бодай би мені заклало...

— Ну?

— Ну?

— А чому б нам самим не розібраться? Га! Чого ждати, доки скаже про це «Бі-бі-сі».

— Консерватизм!

— Алілуйщина!

— Окозамілювання зверху донизу!

— Хоча б оцей транзистор взяти,— стримуючи гнів, киває Закоморний на приймача.— Супутники робимо, міжпланетні кораблі випускаємо у світі. А от такого приймача класного зробити не можемо.

— Я давно хочу запитати. Де ви його одівали, Якове Петровичу?

— Один спортсмен з Англії привіз. По знайомству продав.

Вони б ще довго таємниче шепталися, били лоби перед тими, хто — «там», якби «Spidola» не підвела.

— Т-с-с... Цитте. Ще щось цікаве,— знову притулив пальця до губ Петро Якович.

«Ризький завод ВЕФ відправив до Англії десять тисяч транзисторних приймачів «Спідола»...

Обличчя в Закоморного неприродно витяглося.

— Що-о-о?

— Цитте, цитте, — замахав руками Мантинуза.

«Говорить Москва. Ми передавали огляд газети «Правда». Передачу вели...»

На цей раз неприродно витяглося обличчя правдолюба Мантинузі.

— Ч-ч-ч... Чули?

Закоморний мовчав. А що він міг сказати тепер своєму другові Мантинузі?

Василь БОЛЬШАК.

ПОГУЛЯЛИ

Хлопець хвалиться:
— Пішли з дівчиною в кіно. Білети всі продані. Ми — назад, додому. В автобусі я купив два білети і вона один.

Ох — і погуляли..

Повідомив В. Є. СКРИПКА
з м. Сум.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

— Дайте мені пластыря на рану, — просить чоловік в аптекі.
— А де рана? — питает аптекар.
— Та ще нема, але я оце іду на весілля, то, мабуть, буде...

НА ВИБІР

— Дайте мені десяток груш.
— Вам добрих, чи для гостей?

ДОБРИЙ СИН

— Як я був твого віну, Петрушю, — каже батько малому синові, — то мало не босий ходив, а іноді і їсти не було чого.
— Але ж зате з того часу, як ти у нас живеш, тобі добре: завжди в чоботях, і ми тебе годуємо тричі на день!

НЕЩАСНЕ КОХАННЯ

— Чи знаєте ви, добродію, що таке кохання?
— І не може! Я дуже, дуже добре знаю, що таке кохання! Один раз я кохав дівчину, а вона... що б ви думали? О, боже мій, боже! Одружила!

— З другим?
— Ні, зі мною!

УВАЖНИЙ

Один педантичний чоловік проглядав книгу.
— На шостій сторінці дірка! — вигукнув він, а потім перегорнув її, — і на сьомій теж..

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

— Бабусю, знайди мою книжку,
— каже онук.
— Добре, але ти знайди спочатку мої окуляри, — каже бабуся.

Повідомив І. П. ГЕЙСІС
з м. Ленінграда.

СХУДЛИ...

Три фахівці з Сполучених Штатів відкрили в усіх великих містах Аргентини салони для бажаючих схуднути.

Результати були приголомшливи — за дев'ять місяців у п'ятнадцяти тисяч аргентинських товстунів схудли... гаманці на загальну суму до двох мільйонів доларів. Вага клієнтів не зменшилася.

Нотатки про іхні порядки

ДУМКА ФАХІВЦЯ

«В наших умовах важко залишитися цілком нормальнюю людиною, це вдається лише надзвичайно винахідливим людям, — заявив на симпозіумі в Чікаго відомий учений, завідуючий кафедрою психіатрії одного з американських університетів доктор Д. Хоумборг, — тому наша наука повинна цікавитися тепер не божевільними, а нормальними людьми. Во хто знає, скільки їх залишиться через десять років. Нормальних людей треба старанно вивчати, поки у Сполучених Штатах є ще об'єкти для такого вивчення».

Мабуть, доктор знає, що говорить.

КРАСНОМОВНА РЕКЛАМА

Бізнесмени з штату Віргінія заповзялися утерти носа всім американським антикомуністам — на власні кошти заснували власну велику інституцію і охрестили її «Інститутом наукової боротьби з комунізмом».

Новий віргінський інституції не бракує реклами. З неї можна, наприклад, дізнатися, що хто успішно пройде курс навчання в «інституті», дістане вчений титул доктора наук. Звичайно ж, антикомуністичних. А з тим дипломом можна буде, як твердить реклама, стати «фюрером», «дуче», «каудильо» чи ще кимось там. Реклама коментарів не потребує.

ЧИМ БИ ДИТИЯ НЕ ТІШИЛОСЬ...

Мал. К. ЗАРУБІ

— Дядьку, я хочу таку іграшку!

З НАЙОМТЕСЬ!

Роменський промкомбінат (директор т. В. С. Лакиза, художник В. С. Дубенчук) випускає гарненькі й веселі сувеніри.

А нещодавно тут народився новий сувенір: роменський Перчик. З приємністю знайомимо з ним наших читачів, а за одним рилем — бажаємо роменському Перчику мільйонного тиражу.

ПЕРЕЦЬ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

БАЙКИ У ПРОЗІ

ВЕДМЕЖИЙ АВТОРИТЕТ

Пішла лісом чутка, нібито на галявині між трьох сосен після дощика в четвер видаватимуть авторитет. Хто скільки понести здужає, тому стільки й наділять. Нашорошили вуха сірі зайці, заметушилися проворні лиси, гладкі борсуки з нір повилазили: всі стурбовані, якби не спізнилися.

Тільки ведмідь і оком не моргнув — лежить собі в затинку, позіхає.

— Вставайте, — гукають йому, — бо весь авторитет разберуть, вам не залишиться!

— А мені він без надобності, — перевернувся на другий бік ведмідь, — у мене пазурі самі знаєте які!..

МУХА НА ДЗВІНИЦІ

Якимось вітром занесло муху на вершечок дзвіниці. І сподобалося там мусі: воно ж бо й до сонця ближче, тепліше, і здається собі на такій височині вже не мугою, а без п'яти пір'їн орлом.

Відтак щодень божий снує муха по дзвіниці, позолоту загиджує.

Знизу її, капосну, мухобойкою не дістанеш, високо. Згори б... Але якраз у тій місцевості більшої дзвіниці нема.

ПЕНЬ ЗАЗЕЛЕНІВ

Весною кожна білинка, кожне деревце й кущик взеленилися, забуяли молодою невитраченою силою. І навіть трухлявий пень, який давно вже був на пенсії, нараз відчув у собі циркуляцію соків.

«Мабуть, зазеленію!» — з тихою радістю подумав пень. Він таки й справді поріс зеленим мохом.

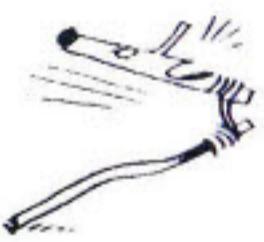

МУДРИЙ ЦІП

— Молоти снопи, то матимеш зерно! — повторює всім і кожному старий досвідчений ціп.

На жаль, це єдина мудрість, якої він міг дійти при своєму ділі.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НА СВОЮ ГОЛОВУ

(Боюєш, що бувальщина)

Узявся поет
Грицька критикувати:
— Вірші слабкі...
Не варто друкувати...
Бідака сам собі
Накликав тим біду:
— Страйвай же, — Гриць сказав,—
У критики піду!

Володимир ВИХРОВ.

м. Ігрень,
Дніпропетровська область.

ОЩАДЛИВИЙ

На перукарню Жорик вже
Не тратить грошей ні копійки —
Його міліція стриже
За різні капості та бійки...

ПЕРЕКОНЛИВЕ ПРОХАННЯ

В залі судять хулігана.
Він волає: — Громадяни!
Не візьмете на поруки —
Накладу на когось руки!

I. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

— Чого ви так довго думаете?

— Та ніяк не пригадаю: я граю чорними чи білими.

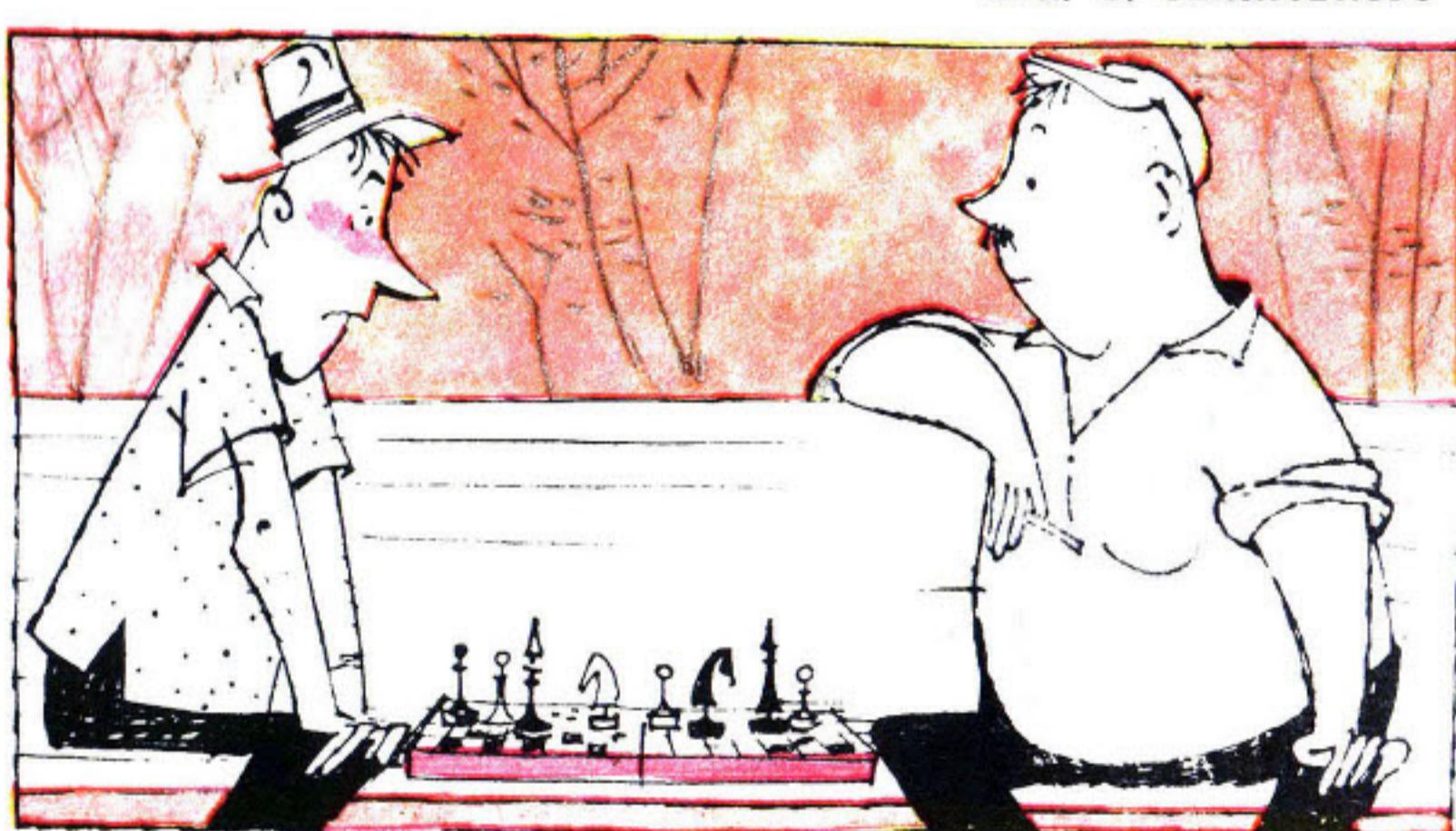
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Заступник голови колгоспу «Нове життя» Козівського району на Тернопільщині т. Мельник страшенно не любив зауважень на свою адресу. А критики взагалі не терпів.

«Покритикуеш — пожалкуеш», — завжди застерігав Мельник. Колгоспник Левенець З. не вражував цього, покритикував заступника голови і... негайно полетів з роботи.

Скарга про це надійшла до Перця. Секретар Козівського райкому партії т. Шинкарук В. повідомив редакцію, що таке справді було.

За грубість, затиск критики Мельника з посади заступника голови колгоспу знято.

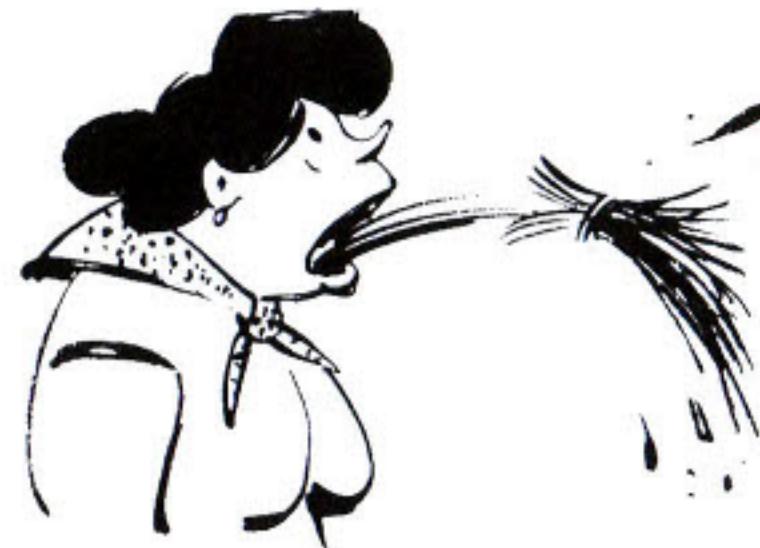
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Я з и к а т а Хвеська

Ще й досі зустрічаються в нас люди,
Що полюбляють пхати ніс усюди.
До різних пліток — страх вони очі,
І з ранку млють язиком до ночі.

Для прикладу вам — Хвеська язиката,
Що швендяє весь день із хати в хату.

— ...Ви чули? Заміж втреє їде Одарка,
А між начальством у колгоспі — сварка.
Горпину он кололо щось в печінку,
Іван замкнув в коморі свою жінку.
В сусідньому колгоспі дохнуть свині,
Крупів не ждіть — не буде в магазині.
Кирило вчора (гріх один, та й годі)
До Насті скалив зуби при народі.
Явдошин внук женився у Канаді,

Заснув Данило п'яний на нараді.
Оксана — дівка зовсім непутяша,
А «сахарка» за «хлібну» значно краща.

Все знає вража баба язиката:
Коли Микита буде Олю брати,
Хто ночував у Ганни-молодиці,
І скільки дірок в свахи у спідниці,
І скільки жити Василю старому,
І хто за свідків на суді страшному.

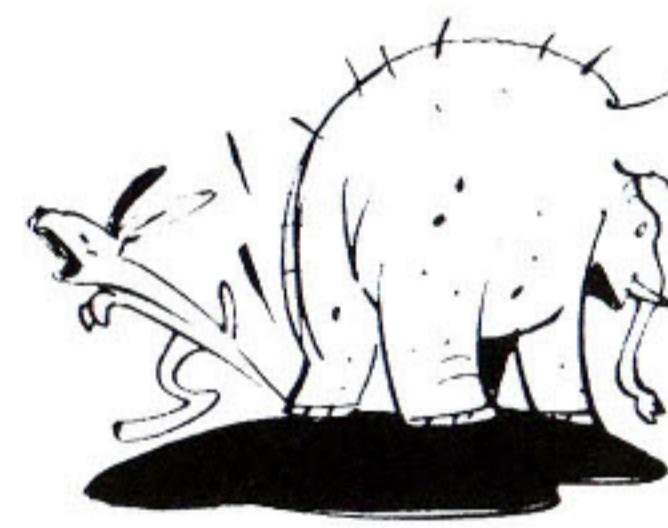
Послухаєш ото — бере охота
Онучею заткнути Хвесці рота.

В. ЧИЖОВ.

с. Приборськ
Іванківського району
Київської області.

З а е ц ь i ВЕДМІДЬ

(БАЙКА)

Слон Зайцеві на лапу наступив.
Заверещав, заскиглив той з відчая:
— Ой-ой, ой-ой, ой, що ти наробив!
Пропала ніжка... Відпусти, благаю!..

Аж ось Ведмідь іде і погляда.
Що тут за крик?.. Яка причина?
Гука вухань: — Ведмедику, біда!..
Рятуй мене, а то загину!..

— Ну що ти, Зайчику. Загинуть я не дам,
За кілька днів ми скличемо нараду,

Поставимо оце питання там
І приймем рішення... щоб все було до
ладу...

— Спасибі, — пропищав Зайчисько. —
Ох!.. —
Рвонувся і чурнув... на трьох.

Микола ДАНЬКО.
м. Суми.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі до Перця писалося, що завідуючий крамницею у селі Зозулинці (Козятинський район) Гембаровський С. І. порушує правила радианської торгівлі, грубо ставиться до покупців.

Заступник голови Вінницької облспоживспілки т. Олівко повідомив редакцію, що факти, зазначені в листі, повністю ствердились. Рішенням зборів пайовників Гембаровського зроботи знято.

★ Завідуючий хірургічною службою Павлоградської поліклініки Попченко П. П. аморально поводився, грубо ставився до хворих і медичних працівників. Про це говорилося у листі, що надійшов до редакції.

Дніпропетровський облздравовідділ перевірив цього листа і повідомив, що наведені в ньому факти дійсно мали місце.

За аморальні вчинки, грубе ставлення до хворих та медперсоналу Попченка з посади завідуючого хірургічною службою поліклініки знято.

★ Редакція одержала листа від колгоспників колгоспу імені Кірова (Ровенська область), в якому вони обурювалися неправильною поведінкою секретаря партійної організації цього колгоспу Краська М. П.

Як повідомив секретар Ровенського РК КП України т. Панасенко, перевірюючи на місці встановлено, що Красько не виправдав довір'я парторганізації. Не зрозумів своїх обов'язків, а вдався до негідних методів роботи.

За грубе і нетактовне поводження серед колгоспників та молоді Красько з посади секретаря партійної організації колгоспу звільнено і накладено на нього сувере партійне стягнення.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець.

Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (767) (на українському языку).

Підписано до друку 19. VI. 1967 р.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2.05 друк арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Друже Переце!

Це вже ми до тебе вдруге. Торік тобі скаржилися, що на Березівській оптово-розрібній базі облкооплігоспторту робітникам нема де помітися після розвантажування цементу, вугілля та інших маркових матеріалів. І тоді ж, у серпні 1966 року, заступник голови Одеської облспоживспілки т. Древницький тоді написав, що ним «запропоновано директору бази т. Соболевському в місячний строк побудувати на території бази і ввести в експлуатацію душову».

Якщо ти, Переце, віршиш писаному, то мусимо тебе розчарувати: нічого з того, про що тобі написав т. Древницький, ні через місяць, ні навіть через рік не було виконано. Місяць — у небі, т. Древницький і Соболевський — на землі, а питання про спорудження душової установки ще й тепер, у липні 1967 року, — поміж небом і землею...

РОБІТНИКИ БАЗИ.

Березівський район
Одеської області.

Е популярна пісня, в якій співається, що комбайн косить і молотить, ще й солому подає... Весела пісня, бо, видно, йдеться в ній про комбайн справний.

А ось про комбайн «СК-4», що його втілювала Макарівська «Сільгосптехніка» колгоспові «Серп і молот» Бородянського району на Київщині, такого не заспіваєш. Не косить він, не молотить і соломи не подає, бо недоукомплектований важливими деталями.

Торік, коли колгосп купував цю машину, працівники «Сільгосптехніки» і сам керуючий т. Стеценко М. Ю. божалися й присягалися, що негайно доукомплектують комбайн. Та мінуло багато часу, а машина стоїть без руху.

Колгоспникам давно набридло слухати обіцянки про доукомплектування. Тому просимо тебе, дорогі Переце, добрче припірчи отих обіцяльників з Макарівської «Сільгосптехніки», може, тоді вони зроблять все, щоб і наш комбайн косив, молотив, ще й солому подавав.

М. ПРОХОРЧУК,
редактор колгоспної багатотиражки «Нове життя».

с. Луб'янка
Бородянського району
Київської області.

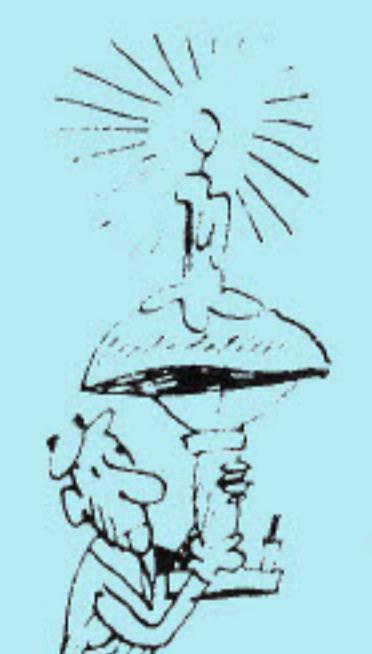
Уяві собі таку ситуацію. Прибувають на нашу торговельну базу настільні лампи «Грибок».

Звичайна річ, вирішили ми їх перевірити. Шукаємо провід чи вимикач — не знайшли. Думали-гадали, як ці лампи засвітити, — не придумали. Певно, вирішили, лампи особливі, самі запалюються, як стемніє. Дочекалися темряви — не горять. Зняли з однієї такої лампи ковпак: можливо, яка несправність? І, як ти гадаш, що під тим ковпаком було? А нічого ісінько! Сама тобі порожнеча.

Склади ми листа до поставщика — Макіївського склозаводу, персонально до директора тов. Бородіна. Мовляв, так і так, помилилися ваші товариші: замість 20 ламп — 20 ковпаків надіслали. Довго чекали відповіді. Нарешті дочекалися і одержали... ще 20 ковпаків.

Тож просимо тебе, Переце, розтлумач товаришів Бородіну, що не до лісія йому та його підлеглим так споживачів оковпачувати.

І. НЕВМЕРЖИЦЬКИЙ,
директор торгбази «Облкооплігоспторту».
м. Вінниця.

Квиток з Лебединого до Сум коштує 1 крб. 10 коп., а мороки в дорозі наберешся на всі 30! Якщо машина буде повна і доведеться всю дорогу стояти, то ще сяк-так. А якщо касир даст тобі квиток на місце біля кабіни водія? Тут уже всі з червінці тут!

Добре, коли я поб'ю в автобусі тільки передні двері. Тоді обідусь десяткою. А що, коли мені заманеться обідрати всю лаву — і спинку і сидіння? От вам іше одна десятка. А може статися, що я встигну потрошити скло передніх дверей (2 крб. 50 коп.), тоді то рохну по боковому склу (2 крб.), а далі кинусь і висаджу скло у задніх дверях (ще 2 крб. 50 коп.). Дорога до Сум не таке й далека, щоб я встиг добрatisя до сигналу кондуктора і викинути останню троячку. Але що мені це заощадження, коли я не знаю, скільки треба платити за скат, — так мені його хочеться зубами згристи!..

От, Переце, які думки може навіяти прейскурант «За повреждение оборудования автобуса с пассажирами взыскивается...» Видно, Лебединські автошляховики вважають нас — пасажирів — буйними слонами в посудині лави. Інакше вони давно вже прибрали б з автовокзалу (скрізь уже прибраний) цей образливий цінник.

ПАСАЖИРИ.
м. Лебедин на Сумщині.

Індекс 74393

ГРЕЦЬКИЙ КРАЄВИД